

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání dne 28. července 2016 stížnost o navrácení lhůty a stížnost proti usnesení soudu prvního stupně odsouzeného P. L. nar. , které byly podány ve věci Okresního soudu Praha – východ sp. zn. 1 T 245/2014-63, a rozhodl t a k t o :

Podle § 61 odst. 1 tr. řádu a contrario se odsouzenému P. L. nepovoluje navrácení lhůt k podání stížnosti proti usnesení Okresního soudu Praha-východ, č. j. 1 T 245/2014-63 z 1. 6. 2016.

Podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu se stížnost odsouzeného z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud Praha – východ rozhodl usnesením č. j. 1 T 245/2014 - 63 ze dne 1. června 2016 podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku o tom, že se odsouzený P. L. neosvědčil ve zkušební době z trestního příkazu Okresního soudu Praha – východ z 26. 11. 2014 a nařizuje se mu výkon trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku, pro nějž se zařazuje do věznice s dozorem.

Odsouzený dne 9. 7. 2016 podal žádost o navrácení lhůty spojenou s podáním stížnosti proti usnesení Okresního soudu Praha – východ, jímž bylo rozhodnuto, že se neosvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení. V žádosti o navrácení lhůty sděluje, že usnesení neobdržel do osobní dispozice zákonným způsobem dle § 64 tr. řádu a neměl možnost se s ním seznámit. Dále tvrdí, že v období od 13. 6. 2016 do 27. 6. 2016 byl tak silně pracovně zaneprázdněn, že si nemohl předmětné usnesení na poště vyzvednout. Dovozuje, že mohl objektivně reagovat na usnesení ve lhůtě tří dnů až ode dne 8. 7. 2016, kdy usnesení získal poté, co přišel nahlédnout do spisu. Kromě žádosti o navrácení lhůty podává odsouzený již také přímo stížnost proti usnesení, jehož zrušení se domáhá, s tím, že tuto stížnost obsáhle odůvodňuje a dokládá dokumenty svědčícími o tom, že nemělo být rozhodnuto o nařízení výkonu trestu odnětí svobody a podmíněné odsouzení mělo být ponecháno v platnosti.

Vzhledem k tomu, že odsouzený sice žádá o navrácení lhůty, ve skutečnosti však brojí již proti způsobu doručení usnesení, je třeba se nejprve zabývat tím, zda usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 1. 6. 2016 bylo stěžovateli doručeno zákonným a správným způsobem. K veřejnému zasedání, kde mělo být rozhodnuto o tom, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil, převzal stěžovatel dne 3. 5. 2016 v místě svého bydliště řádně vyrozumění – vzor 7a trestního řádu. Na tu samou adresu mu pak následně bylo doručováno i usnesení, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se ve zkušební době podmíněného odsouzení neosvědčil. Poštovní doručovatel odsouzeného v místě bydliště při doručení usnesení

nezastihl, správně mu zanechal výzvu, s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí od 13. 6. 2016, odsouzený si ji však nevyzvedl a neseznámil se s jejím obsahem. Za těchto okolností vycházel soud prvního stupně zcela oprávněně z fikce doručení ve smyslu § 64 odst. 2, 4 tr. řádu. Soud druhého stupně k tomu nemá co dodat, neboť trestní řád takový postup umožňuje, odsouzený se v místě, kam mu bylo doručováno, zdržuje, o tom, že mu byla zásilka uložena, byl vyrozuměn, tedy o něm věděl, když není sporu o tom, že též předcházející vyrozumění o veřejném zasedání na téže místě bez problémů převzal. Doručení písemnosti tak proběhlo řádně a lze se dohadovat pouze o tom, zda jsou splněny podmínky pro navrácení lhůty k podání stížnosti.

Soud druhého stupně se tedy zabýval žádostí o navrácení lhůty ve smyslu § 61 odst. 1 tr. řádu, dospěl však k závěru, že podmínky pro navrácení lhůty splněny nejsou. Za důvody pro navrácení lhůty považuje judikatura Nejvyššího soudu například vážné onemocnění stěžovatele v době, kdy mu běží lhůta pro podání stížnosti, popřípadě onemocnění jeho obhájce nebo stav živelné katastrofy, který mu znemožňuje dostavit se na poštovní úřad nebo k soudu a stížnost podat. Takovým důvodem však nemůže být normální běžné pracovní vytížení člověka, který je zaměstnán. Jestliže by soud druhého stupně přistoupil na žádost stěžovatele a uznal stav spočívající v normálním plnění pracovních povinností za důvod k navrácení stížnostní lhůty, potom by v podstatě musel přiznat navrácení lhůty každému stěžovateli, který lhůtu zmešká, což samozřejmě není smyslem ani účelem předmětného zákonného ustanovení.

Soud druhého stupně proto podle § 61 odst. 1 tr. řádu a contrario odsouzenému P. L. nepovolil navrácení lhůty k podání stížnosti.

Usnesení, proti němuž podal odsouzený stížnost, tak nabylo právní moci dne 28. 6. 2016, pokud zmíněná stížnost byla podána až 12. 7. 2016, byla podána opožděně, po uplynutí lhůty k jejímu podání.

Soud druhého stupně proto ve smyslu § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu stížnost odsouzeného P. L. zamítl jako opožděnou bez toho, aby ji věcně přezkoumával.

P o u č e n í : Ani proti jednomu z výroků tohoto usnesení **n e n í** řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 28. července 2016

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph. D. v. r.
předseda senátu

Za správnost :
Nádherná

